

MỘT CÚ GỌI TỪ XA

(Tự Truyện 18)

Buổi sáng **Chủ Nhật 21/1/1996**, đang dạy học trò giữa chừng, nghe mệt quá, tôi bỏ lên phòng nằm nghỉ. Đột nhiên nhận cú *phone* của chị Lê Uyên gọi từ Santa Ana. Chị kêu rú lên trong điện thoại:

“Thu Vân ơi, em viết văn hay quá! Chị đọc cuốn Nhật Nguyệt một lèo từ nửa đêm cho tới 5 giờ sáng mới chịu buông ra mà ngủ. Em làm chị kinh ngạc quá. Cả TNH cũng thế, hẳn làm thơ thật tuyệt. Đạo trước hẳn có tặng cho chị tập Lưu Vong Hành nhưng thú thật, chị đọc mà chẳng thấy hay như bây giờ đọc các câu thơ của hẳn, em trích đăng trong Nhật Nguyệt.”

Giọng thành thật, chị kể:

“Anh Lê Uyên Phương chưa được chị đưa cho đọc cuốn này vì chị còn đang đọc, nhưng chị có hỏi anh ấy: ‘*Anh nghĩ Thu Vân là người thế nào?*’ Anh đáp: ‘*Anh không quen Thu Vân nhiều bằng em nhưng qua đôi lần gặp tại Dalat ngày xưa và ở Mỹ ngày nay, anh cảm nhận Thu Vân là con người đặc biệt.*’ Chị mới nói: ‘*Đặc biệt lắm anh à.*’”

Và chị huyền thiên bày tỏ:

“Biết em từ 20 hai mươi năm xưa tại Dalat nhưng chị ‘*không hiểu em nhiều bằng 10 năm trước*’ khi em thành hôn với TNH. Mười năm trước, chị cũng ‘*không hiểu em nhiều cho bằng bây giờ đọc tác phẩm này của em.*’ Ngày đó ở Dalat, nhìn em, chị không nghĩ gia đình em tồi tệ, mà chỉ đoán rằng cha mẹ đổ vỡ sao đó nên em buồn, bỏ đi sống lang thang phiêu bạt...”

Bây giờ đọc sách em, mới biết mình lầm. Nhìn lại thời gian cũ và cả mãi về sau, chị phải nhận một điều, em không những là đứa con gái kỳ lạ độc đáo, mà đúng hơn, ***em là thằng con trai cực kỳ hào sảng***. Ngày đó em còn trẻ đẹp, có tài có học, có nhà cao cửa rộng, vậy mà em dám bỏ hết để đi theo anh Ngọc đang rất nghèo khổ. Đó không phải là bản chất hào sảng của một thằng con trai là gì? Vậy thì ngày nay nếu em làm vợ TNH, một anh thi sĩ nghèo, cũng không có chi là lạ. ***Em phải như thế mới đúng là em độc đáo***. Chị rất mừng cho em, ngày xưa với anh Ngọc hay ngày nay với TNH, tấm lòng em đã được đền đáp xứng đáng bởi tình yêu họ dành cho em. Em may mắn hơn người khác ở điểm đó.”

□